

Børne Blad

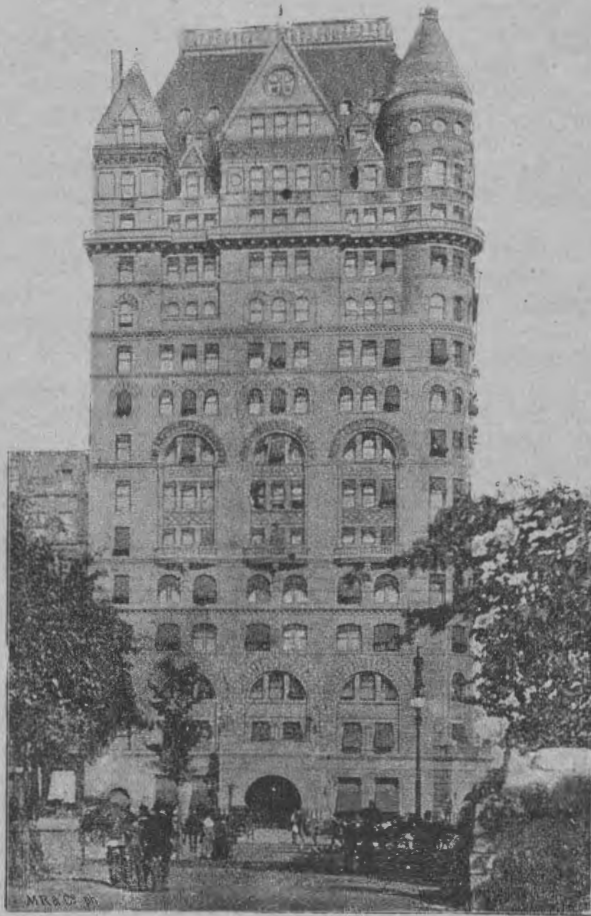

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 23.

8de juni 1901.

27de aarg.

En stykke.

Børneblad

udtommer hver lønbag og koster 50 cents før aaret, betalt i forstud. I passer til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Wagners, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 22.

Josef giver sig tilkjende.

Da Josef havde fundet ud, hvordan brødrene var fundet baade mod deres gamle fader og deres yngste broder, Benjamin, gav han sig tilkjende for dem. Han var Josef, hvem de havde gjort saa meget ondt; hvem de tilslut folgte som slave til de fremmede kjøbmænd. Ham saa de nu for sig som Ægyptens herfter, som den første mand i landet næst kongen. Sandelig de havde høiet sig for ham mere end en gang. Hans barndoms drømme var nok gaaet i opfyldelse.

Over brødrene kom dette som et lyn fra himmelen. De stod der læmmet af skræk. De tænkte vel ogsaa: Hvordan mon han nu vil straffe os?

Synder, som man har gjort, hænger ved en; man bliver den ikke saa let kvit; den kommer igjen og ængster en ret som det er. Det fik Josefs brødre sande. Men Josef vilde ikke straffe dem. Det overlod han til Gud og deres egen samvittighed. Han talte venlig til dem. Før havde han talt til dem gennem tolt; men nu talte han til dem i sit og deres sprog. Han kysede dem alle og græd om Benjamins hals.

Her kan vi mindes, hvorledes en større end Josef handler med os mennesker. Gud maa ofte anstille sig haard mod os for vore synders skyld. Men naar han faar hdmaget os, saa vi bekynder for ham vore synder, da taler han venligt og kjærligt til os; forlader os synden og vil ikke straffe os.

Saa befaler Josef brødrene at drage hjem og fortælle den glædelige nyhed til faderen. Ja, han sender bogne med dem for at hente faderen og alle, som hørte ham til, ned til Ægypten. Men budskabet var saa stort og herligt, at faderen længe ikke kunde tro det. I hele 20 aar havde han gaaet og sørget over Josef som død. Nu fik han høre, at han ikke alene var ilive, men at han var herre over det

store rige Ægypten. Det maatte jo forekomme ham utrolig.

Men Jesu disciple fortæller os i det nye testaments historie, at da de fik høre, at Jesus var opstanden fra de døde, kunde de heller ikke af glæde tro, at det var sandt. Lidt efter lidt kom de til troen paa, at det var sandt. Saa var det ogsaa med gamle Jakob. Da han saa bognene, som Josef havde sendt, sagde han: det er nok! Josef, min søn, lever; jeg vil drage ned og se ham førend jeg dør. Saa blev der glæde efter sorgen. Efter natten kommer dagen, efter vinter sommer. Gud fører ofte sine hørn paa mørke veie; men han lader det blive lyst tilslut.

Morgensang.

Morgenstund har gulb i mund,
for natten Gud vi love;
han lærte os, i Jesu navn,
som barnet i sin moders favn
vi alle trngt kan sove.

Morgenstund har gulb i mund,
vi til bort arbeid ile,
som fuglen glad i stav og vang
udflyver med sin morgensang
gjensødt ved nattens hvile.

Morgenstund har gulb i mund,
og gulb bethder glæde;
og glædelig er hver en dag,
som leves til Guds velbehag,
om vi end maatte græde.

Saa da frit enhver til sit
og stole paa Guds naade!
da faar vi lyst og lyst til
at gjøre gavn, som Gud det vil,
paa allerbedste maade.

Sol opstaar og sol nedgaar,
naar den har gjort sin gjerning.
Gud give os at finne saa
som himmellys, skjønt af de smaa,
saa Gud af os faar glæde.

Den, som kan plage livet af et dyr, har et stngt hjerte, og han vil som oftest selv blive plaget. Der gaar en retfærdighed gennem verden. Selv en slange, det væmmeligste dyr i verden, bør man dræbe hurtigt.

Under sneen.

En fortælling ved H. B. Klæboe.

9de Kapitel.

Maaske haab.

Det var nok ikke saa galt endda, at taget blev trykket ind; thi de fik herved nu, frisk luft, hvad de i høi grad trængte til, og da træernes stammer høiede sig ovenover og tog noget af sneens vægt paa sig, blev storstenen og loftet aldeles fri for sne. Josef klatrede op over de brudte tømmerstokke, idet han haabede at komme gennem sneen, naa en af træstammerne og der- ved komme til at faa et nødsignal istand. Men det lod sig ikke gjøre. Thi han vovede ikke at røre ved sneen, forat den ikke skulde komme og begrave allesammen uden noget haab om redning.

Saa fortsatte de da sit liv i snefængslet hele den dag ogsaa; de maatte have ild paa storstenen, der som antydet ikke var ødelagt, skjønt stærkt ramponeret af snefrettedet. Men luften derne i stuen var hed og indestængt, saa de var mere end glad ved at faa slukke ilden efter endt maaltid. Der var en ting til, som kom dem tilgode nu, da taget var brudt ind. De havde nemlig ikke mere vand. Pumpen var udenfor, og det vand, de havde inde, var svundet ind til en eneste liter. "Det er de stakkars børn, jeg tænker mest paa", sagde tonen, da Jens og Grete var søvnet; "vi holder altid ud; men hvad skal vi gjøre for de stakkars unge?" "Vi har intet at gjøre", svarede Josef; "men der er en over os, og han ved alt." — Josef var ikke en mand med mange ord, men hans saa ord var bedre end andre folks mange ord. Thi hvorvel de var i langt større fare nu end ved det første snefretted, fik de dog snart leilighed til at takke Gud for, at taget var trykket ind. Zingen var kommet tilfælde, og de behøvede blot at smelte den rene hvide sne. Det var stor moro for Jens og Margrete at se de store, store sneklumper forsvinde i gryden og blive til vand, og at tælle alle disse snestykker, som maatte til for at faa en fuld vandbøtte.

* * *

Søgningen gik fremdeles paa derude i det frie. Man ledte efter den savnede gut og stovbogterens bolig, der var nedsnøet. Da nu besøgigheden af hytten var velkendt og maatte være funden, om man den første dag havde gaaet planmæssig tilberks, var det klart, at man

snart vilde kommet til visshed om, hvor man skulde finde den. Men da sneen blev stuffet og fjørt bort fra landedeiene og stierne, fik man se meget, man ikke havde drømt om. Man fandt vogne staaende fast i sneen, en mand og en gut, fader og søn, laa ihjelfrosne, — forladte slæder, kjelker, kurve, spand, — folk havde sluppet alt og var sløgtet for sneen og stormen, men hidtil havde ingen hørt hverken til Jens eller den forsvundne stovbogter.

En eftermiddag kom en mand til "Gallen" og fortalte, at han havde slet røg komme ud af sneen. Gartneren og tjenerne lo ham ud, og slagteren mente, at den "røken maatte nok være tht, siden den kunde trænge igjennem sneen." "Ja, ja, jeg bare siger det, som er sandt, jeg", sagde manden, "og jeg kan ikke negte for, at jeg syntes, det var rart, jeg, og — og jeg lurte nok svært paa, hvad det skulde betyde", — men røit gjorde det, det er sikkert, og svært tog den sig ud, aa, ved siden af den hvide sne'n!" Entelte af de opmærksomme og uerfarne unge tilhørere lo; men de ældre og mere forstandige rystede paa sine kloge hoveder.

"Men", indvendte slagteren, "hvis røken virkelig skulde være kommen fra det forsvundne hus under sneen, — hvem i al verdens rige er det da, som har tændt op ilden derne? Det er jo ikke rimeligt, at de stakkars folk kan være levende, — de maa have kreperet for længe siden! Ja, — hvad siger I andre dertil?"

Alle de "andre", saa ud som store spørgsmaalstegn allesammen; — nei, det kunde rigtignok ingen svare paa.

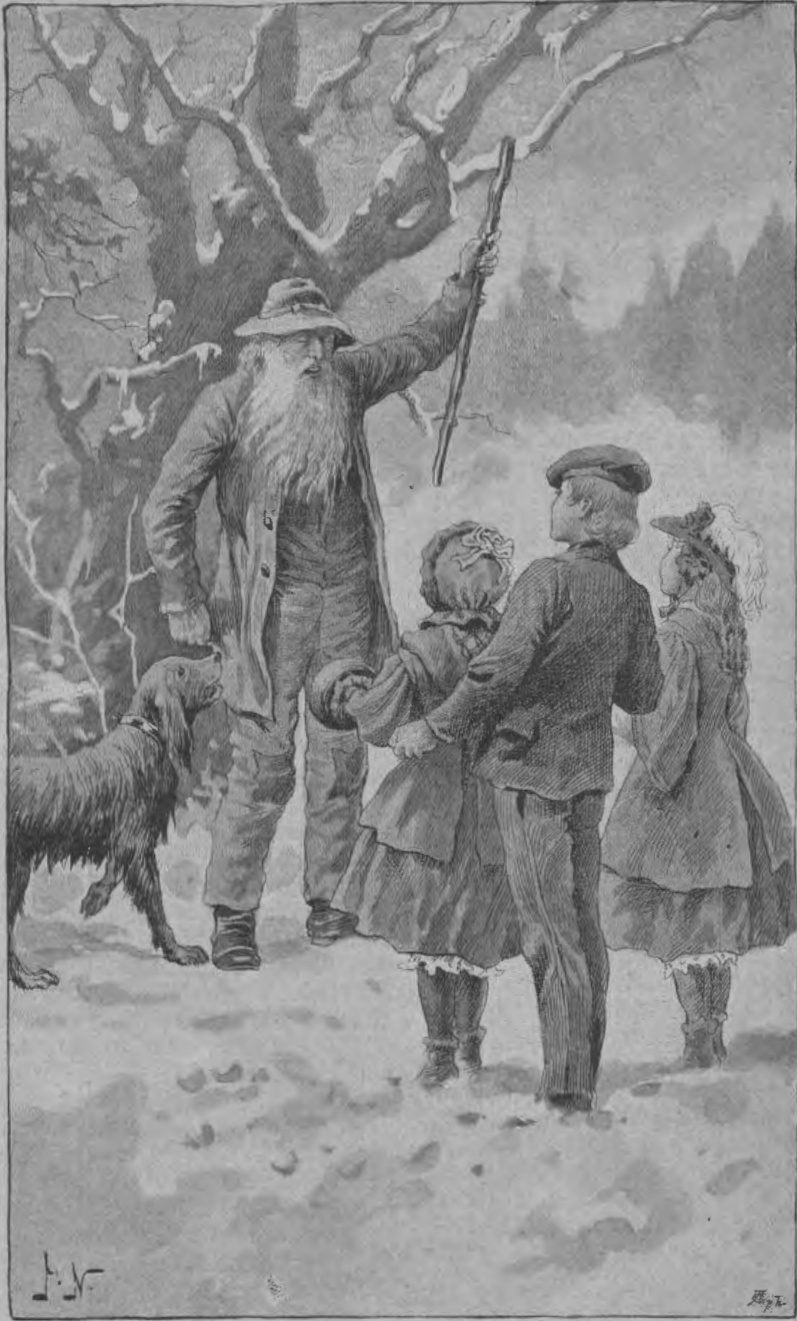
Midt under debatten berinde i "brenge- stuen" hos forpagteren traadte hr. godsieieren ind i egen høie person. Han havde nemlig faaet vide, at en mand var kommen med bud, at han havde fundet spor efter hytten.

"Er du sikker paa, det var røg, du saa?" spurgte han manden.

"Ja, hr. godsieier", svarede manden.

"Jeg saa ikke andet end røg; men da jeg vilde gaa nærmere for at undersøge, sank jeg i til op under armene, for sneen var saa løs som gammel fisk, var'n, — og jeg troede næsten, jeg skulde bli't der me' det samma, jeg, hr. godsieier, — og jeg havde træl nok, før end jeg kom op igjen."

Man kunde se paa manden, at han talte sandt; thi han saa yderst medtagen ud, og sveden brød ubilkaarlig frem paa hans pande, mens han fortalte. Det var klart, at han virkelig havde været i fare.

„Sik! ser jeg eders prægtige hus,“ sagde den blinde.

„Serene, Serene, hjælp mig!“ raabte Elin.

"Hm", brummede godseieren, "hm!" — og en mørk skygge fløi henover hans smukke ansigt.

Men hvad de siden sagde, og hvad resultatet blev af deres samtale, maa vi overlade til næste kapitel.

10de kapitel.

Tomas viser veien.

"Saa du intet til nogen hytte eller hus?" fortsatte godseieren samtalen. "Nei, intet uden røgt; ellers var der kun sne, bare sne altsammen", svarede Tomas; "jeg kan ikke tro andet, end det maa være der, hytten ligger; det straaede nemlig saa brat ned ad, og jeg saa endel træer."

"Ja, hytten stod jo i skoven; du kan ikke sige mig omtrent, paa hvad kant du var?" "Nei, hr. godseier, det kan jeg ikke; thi først var det nu næsten mørkt, og jeg maatte slynke mig med at komme hjem, om jeg ikke ogsaa selv skulde blevet horte."

Godseieren tænkte nu paa, hvor beshnderligt det var af ham, at han ikke straks var kommen og gibet bested; men han sagde blot til ham: "Ja, ja, det var da godt, at du kom; vis os nu bare ordentlig veien."

"Ja vel", svarede Tomas; "jeg tror nok, jeg kan det; for jeg stak hviste i sneen til merke; for jeg sagde til mig selv, sagde jeg, at vil ingen anden gaa og lede efter dette her, saa vil jeg selv gjøre det, sagde jeg." Godseieren nikkede, reiste sig og ringede paa klokken. Straks kom en af tjenerne. "Mølling", sagde han, "tag manden og stak ham mad; jeg tror, han har fundet vor stakfars stovvogters hytte, og jeg agter at fortsætte søgningen. Sig Andreas, at han skal tage med sig tre, fire af de bedste kjendte folk og tage mad med. Jeg er parat om en halv time til at bryde op."

Der var noget i godseierens tone, som tilkjendegab, at han ikke blot vidste, hvad han sagde, men at han ogsaa fordrøede lydighed straks. Manden bukkede, fulgtes af Tomas og forlod værelset. Godseieren tog sig nu for at stifte paa sig andre klæder, en rigtig uveirsdragt, til sin vandring i sneen. — Nede i forpagtergaarden blev man just ikke videre glad over, at man nu skulde ud paa ekspedition. De fleste vilde nok have negtet at følge, om de havde turdet. Gartneren sagde imidlertid: "Der maa dog vel være noget i dette, som Tomas siger; har han seet røg op af jorden, maa den

dog komme fra et eller andet sted." "Ja, sandsynligvis", var det tvære svar; "vi har jo aldrig disputeret paa det", og nu fulgte en lang disput og trætte, indtil pludselig godseieren viste sig i døren.

"Vi har nu bare 4 timer igjen, gutter, før det bliver mørkt; vær nu rappe og kom med straks", var den korte bested, de fik.

Nogle af mændene bar sjaler og tepper, mad og drikke, lanterner, lys og lygter, ja endog proviant for hytteboerne, ifald disse skulde have mad behov. Stovbetjenten havde forsynet sig med to flasker brændevin, om det skulde blive nødvendigt i kulden eller for de indesneede. Alle var ligesom enige nu, om de end i sit stille sind mente, at det bare var noget stort ubesludt det hele; men de tiede smukt stille for ham — godseieren nemlig. En vittigper gjorde sig lystig over, hvad slags røg snørøg vel kunde være, og om røg kunde stige op af sneen; men da ingen lo ad den vittighed, blev han hjerst flau og fortsatte sin gang, han som de andre — bare mere sluført end de. Sandheden var, at før de begav sig paa veien, havde godseieren gibet dem et vink om, at hver mand, som gjorde sit bedste, skulde have 2 kroner i ekstra fortjeneste, men den, som fandt hytten først, skulde have 5 kroner i dusør. Derfor gif de nu ivrig paa, og begyndte virkelig at tænke med alvor paa stakfars Josef Gren og hans hustru.

De var flere gange uheldige undervejs; de havde nok brug for sine øine, om det ikke skulde gaa dem rent galt. De maatte flittig bruge sine kjepper og forsøge sig frem; de faldt ofte dybt ned i sneen, da den paa sine steder var temmelig løs. "Hei der, Tomas, hvorledes bærer du dig ad?" Iød det pludselig, da Tomas med engang forsvandt nede i sneen. De maatte nu til at rode og grave ham ud; derpaa maatte to mand til at trække ham op efter benene, hvad der var et svære arbejde; thi karlen var baade tyk og tung, og ikke skulde de svære snefløbler gjøre ham lettere:

Til sidst naaede de stedet, ledsaget af Tomas, og der saa man nu virkelig røg komme op af sneen og krølle sig langsomt op i den rene og kolde luft. Her havde sneen taarnet sig op til hele hjerger og klipper, men den var brudt overalt, hvad overfladen angik, saa den saa ud som et oprørt hav. Det var greit, at her var der gaaet skred til forskjellige kanter.

Godseieren løftede nu haanden høit i veiret, og alle vendte sig opmærksomt mod ham for at

høre, hvad han vilde sige. "Det er lyttes os", sagde han, "at finde stedet, som Tomas fortalte os om; netop her var det, at Tomas ogsaa saa røgen; det er akkurat, som han beskrev det, og der" — tilføiede han, idet hans stemme skjælvende af bevægelse, — "der er røgen, som fortæller os, at her endnu er liv under sneen. Gud være lovet", der blottede han sit hoved og alle fulgte hans eksempel, — "Gud være lovet; maatte er det endnu ikke for sent. Gud hjælpe os da med arbeidet!"

En lab mumlen løb fra mand til mand, og det løb, som alle sagde "amen".

11te kapitel.

Det rhyger ud af sneen!

Rygtet fra gudseieren om, at skovbogterens hytte var begravet under sneen, havde ogsaa fundet veien til Jens's forældre; men dette syntes kun at bestyrke dem i deres visshed. Thi naar snefoget havde været saa rædsomt, at det endog havde begravet et helt hus, da kunde der dog ikke være nogen sandsynlighed for, at deres arme barn var frelst! De sagde ikke stort til hverandre, mens den venlige prest gik der stadig og trøstede dem. "Vi maa endnu ikke opgibe alt haab; glem ikke, at det staar til Herren", sagde presten. Og de stakkars forældre prøvede da paa at være stille og fattet paa alt; men tungt var det, og værre blev det dog for hver dag.

En aften, da de havde læst sammen i bibelen om Sunamitindens søn, som blev gjenophaat fra døden af Elisa, sagde Jens's fader: "Det er saa underligt, men, — men det forekommer mig i denne stund, som om vi skulde saa vor kjære søn igjen."

"Ja, Gud i himmelen gibe det", svarede hans hustru og tpræde sine forgræbte øine med forklædet; "o, det er saa tungt at tænke paa, at vi aldrig skal saa se ham mere!" og hun hulkede, som om hendes hjerte skulde bryde.

O, børn, smaa gutter og smaa piger! I ved lidet om al den sorg og al den omhu eders dhrebare forældre maa bære for eders sthly. I skulde blot seet alle de varme taarer, eders mødre sælber for eder! I skulde blot kjendt til alle hendes kjærlighedsfulde tanker! I skulde blot hørt alle de bønner og sukke, hun sender op for eder fra sit hjertes dyb!

Sandelig, — tænkte I paa dette, da skulde

det visseelig falde eder meget banstelig og tungt at bedrøve eders forældre! Det skulde da blive umuligt for nogen af eder at ville bedrøve den moder, hvis hele liv er viet til kjærlig opofrelse for eder! — Tænk paa det, børn! Tænk paa det, hver gang I fristes til ulighed, fristes til at gjøre noget, som I ved er synd!

(Sluttes.)

I Jesu navn tilfængs jeg gaar.

I Jesu navn tilfængs jeg gaar,
og Guds engle høs mig staar:
to til haand og to til fod,
to til hvert et ledemod,
to skal være vagt og gjørbe,
to skal mig til himlen bære,
to skal mig vække,
to skal mig vække,
to skal mit øielaag lutte og lette,
to skal min synd af hjertet slette.

Før du er femten aar.

Man har sagt, at en pige burde lære femten ting, før hun er femten aar. Ikke alle kan lære at spille, synge og male; men følgende ting burde alle piger lære — ja alle gutter ogsaa — før de er femten aar.

1. Luf døren, og luf den stille.
2. Har du eget værelse, da hold det ordentlig og pent.
3. Staa op paa et bestemt klokkeslet.
4. Lad aldrig dine klæder mangle knapper mere end høist 24 timer.
5. Hav greie paa, hvor du har dine sager.
6. Gjør noget godt mod en eller anden hver dag.
7. Kom altid renbasset til frokost.
8. Gaa ikke med udnappede støvler.
9. Tal saa greit, at folk forstaaar dig.
10. Støt ikke slyg, at du forstyrer andre.
11. Forskn dig ikke ved bordet før de ældre.
12. Vær snild mod dine yngre søstende.
13. Lad aldrig nogen vente paa, at du bliver færdig.
14. Vær ikke pirrelig. Hold ikke kvalm.
15. Hædre din fader og din moder.

Den gut eller pige, som har lært disse femten ting rigtig grundig, kunde nok saa "ubmerket godt" til examen i opførsel.

Til billedet.

En skyskraber.

De fleste norske gutter og piger bor vel i huse paa en, to eller tre etager. Det er bare i de 2—3 største byer i Norge, hvor man har huse paa 4—6 etager. Slige bygninger, som den du ser billedet af paa første side, findes ikke andre steder end i Amerika, og selv der bare i millionbyerne New York og Chicago. Denne har ikke mere end femten etager, men det er flere, som har mellem tyve og tredive. Tomterne i forretningsstrøget i disse byer er saa dyre, at man bliver næsten nødt til at bygge i luften.

Slige høje bygninger anvendes udelukkende til butikker og kontorer. Flere af dem giver plads til 2000 kontorer, det vil sige omtrent 100 kontorer i hver etage. Trapper bruges ikke. Skulde man bruge trapper for at komme op i øverste etage, saa vilde det sandelig blive en tung march at komme saa højt op. Nei, al transport af passagerer foregaar naturligvis med elevatorer. Af slige er der flere i en skyskraber. Omtrent halvdelen af dem er ekspres-elevatorer, som ikke stanser, for de kommer til tiende etage. I enkelte af disse bygninger er der underpostkontorer, hvor postbetjente ikke har andet at gøre end at udlevere post i den ene bygning. Men det kan jo ogsaa være drøjt nok. Skjønt skyskraberne undertiden er nok saa pene i arkitektonisk henseende, er de ikke til videre prydelse for byen. Selv naar de staar ved siden af bygninger paa 8—10 etager, gjør de nemlig et altfor overvældende indtryk. Det skal forresten være ganske hyggeligt at arbejde saa højt oppe i luften. Larmen fra gaden naar sjelden saa højt, og luften er friskere end i de lavere regioner.

Opl. paa gaader i nr. 21.

Titserbillede: Vend billedet, saa høtre side kommer øverst. Forrimesterens hore sees da over husets tag.

Diamantgaade:

Billedgaade:

Søren gik en mil' i onsdags.

Firkantgaade.

a. a. a. a.
e. i. i. i
n. n. n. n.
r. r. s. v.

Bogstaverne i denne figur ordnes saaledes, at de kan læses baade lodret og vandret og betegner:

1. Et digtnavn.
2. Et guttenavn.
3. En by kendt fra bibelen.
4. Et guttenavn.

Kari Krattebol

Begravede byer.

1. Liker din papa risengræsgrød? (En hovedstad.)
2. Hvor fine appelsinerne er iaar! (En nationens by.)

En gammel abonnent.

Billedgaade.

N F →

I N O K

